RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 121.317 van 4 juli 2003
in de zaak A. 112.237/XII-3324.

In zake : Patrick VAN DE VELDE,
die woonplaats kiest bij
advocaten W. Van Der Gucht en F. Dieu,
kantoor houdende te Gent,
Sint-Denijslaan 201

tegen :

het VLAAMSE GEWEST,
dat woonplaats kiest bij
advocaat W. Muls,
kantoor houdende te 1000 Brussel,
A. Dansaertstraat 92.

tussenkomende partij :

de GEMEENTE TREMELO,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. Lindemans,
kantoor houdende te 1000 Brussel,
Keizerslaan 3.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Patrick Van De Velde op 14 november 2001 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "- het ministerieel besluit van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid van 27 september 2001, houdende goedkeuring van het besluit van de gemeenteraad van Tremelo van 19 juni 2001 houdende het opleggen van de tuchtsanctie van ontslag van ambtswege aan verzoeker (...); - het ministerieel besluit van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid van ongekende datum, waarbij het beroep van verzoeker ingesteld tegen het besluit van de gemeenteraad van Tremelo van 17 augustus 2001 onontvankelijk werd verklaard (...); - het ministerieel besluit van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid van 17 oktober 2001, houdende rechtzetting van het ministerieel besluit van 27 september 2001 houdende de goedkeuring van het besluit van de gemeenteraad van Tremelo van 19 juni 2001 (...)";

Gelet op het arrest nr. 106.187 van 30 april 2002 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt bevolen van de beslissing van 27 september 2001 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid waarbij het besluit van 19 juni 2001 tot oplegging aan Patrick Van De Velde van de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt goedgekeurd en van de beslissing van 17 oktober 2001 van dezelfde minister tot "rechtzetting" van voornoemd besluit, en de vordering tot schorsing voor het overige wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 29 mei 2002;

Gelet op de beschikking van 5 juli 2002 die de tussenkomst van de gemeente Tremelo toelaat;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van de procedure van de verwerende partij;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door auditeur B. Thys;

Gelet op de beschikking van 5 november 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker die tevens een verzoek tot voortzetting van de procedure bevat;

Gelet op de beschikking van 10 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 mei 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad J. Lust;

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. Van Der Gucht, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat A. Van Herpe, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat T. Eyskens, die loco advocaat D. Lindemans verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van auditeur B. Thys;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gemeentesecretaris van Tremelo in tuchtverslagen van 2 februari 1998 en van 2 april 2001 zeven tenlasteleggingen aanvoert tegen verzoeker, functioneel sportfunctionaris, belast met het beheer van de gemeentelijke sport- en jeugddienst; dat de gemeenteraad op 19 juni 2001 beslist de vijfde tenlastelegging niet in aanmerking te nemen wat de ontvreemding van gemeentelijke eigendommen betreft en verzoeker voor de overige feiten uit het tuchtverslag van 2 april 2001 de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen, met terugwerkende kracht tot 17 maart 1998; dat verzoeker tegen de tuchtstraf beroep instelt bij de toezichthoudende overheid; dat hangende dit beroep de gemeenteraad op 16 augustus 2001 vaststelt dat er een “materiële vergissing” is begaan in de notulen van de gemeenteraadsvergadering van 19 juni 2001 en de betrokken notulen aanvult met de vermelding dat het besluit in verband met de tuchtstraf van verzoeker “na geheime stemming” is getroffen; dat verzoeker ook tegen deze “zogenaamde ‘aanvulling’ van de notulen van de gemeenteraad van 19 juni 2001” beroep instelt bij de toezichthoudende overheid;

Overwegende dat de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid op 27 september 2001 beslist het gemeenteraadsbesluit van 19 juni 2001 goed te keuren; dat dit het eerste bestreden besluit is; dat het goedkeuringsbesluit aan verzoeker ter kennis wordt gebracht met een brief van dezelfde dag waarin wordt meegedeeld dat het beroep tegen de gemeenteraadsbeslissing van 17 (lees: 16) augustus 2001 onontvankelijk is want “geen aparte tuchtbeslissing” betreft; dat dit het tweede voorwerp van het beroep is; dat op 17 oktober 2001 de Vlaamse minister beslist tot de schrapping van twee passages in het goedkeuringsbesluit van 27 september 2001; dat wordt overwogen dat in het besluit “wegens het verkeerd gebruik van de tekstverwerking een passage uit een vroeger besluit betreffende de gemeente Temse werd opgenomen”; dat die beslissing het derde aangevochten besluit vormt;

Overwegende dat naar luid van artikel 17, § 4ter, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding geldt wanneer zij, nadat

de vordering tot schorsing van een akte of een reglement is afgewezen, geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging indient binnen een termijn van dertig dagen die ingaat met de kennisgeving van het arrest;

Overwegende dat verzoeker geen verzoek tot voortzetting van de rechtspleging heeft ingediend binnen de termijn van dertig dagen na kennisgeving van het arrest nr. 106.1287 van 30 april 2002 waarbij zijn vordering tot schorsing van de tweede bestreden beslissing werd afgewezen; dat te zijnen aanzien met betrekking tot die beslissing een vermoeden van afstand van het geding geldt; dat in die omstandigheden niet hoeft ingegaan op de exceptie van onontvankelijkheid die de tussenkomende partij ten opzichte van de beslissing doet gelden;

Overwegende dat de derde bestreden beslissing strekt tot "rechtzetting" van het eerste aangevochten besluit; dat de samenhang tussen de vorderingen tot nietigverklaring van de twee beslissingen zodanig apert is dat hij niet uitdrukkelijk hoeft verantwoord; dat er, juist gelet op die samenhang, geen bezwaar tegen is dat de vorderingen in een en hetzelfde verzoekschrift worden aangebracht; dat de betreffende exceptie van de tussenkomende partij verworpen wordt;

Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel onder meer doet gelden hetgeen volgt :

> "Bovendien dient bij lezing van de eerste en derde bestreden beslissing nog vastgesteld te worden, dat de Vlaamse minister er blijkbaar aanvankelijk is vanuit gegaan dat verzoeker reeds, een dan nog wel zwaar, tuchtrechtelijk verleden had.
>
> Niets is minder waar. Verzoeker had in het verleden nooit enige tuchtrechtelijke sanctie, zelfs niet de lichtste opgelopen.
>
> Nadat de overheid klaarblijkelijk haar blunder had ingezien, werden de passages betreffende het tuchtrechtelijk verleden, zonder meer geschrapt uit de beslissing, zonder dat dit blijkbaar enige invloed kon hebben op de tuchtrechtelijke sanctie.
>
> Dit slaat werkelijk alles. Waar de zwaarste tuchtsanctie eerst onder meer verantwoord werd door het feit dat verzoeker in het verleden reeds een zware tuchtsanctie had opgelopen, blijkt het verdwijnen van dit motief geen enkele reden om de zwaarste tuchtsanctie te handhaven.
>
> Alles wordt daarbij toegeschreven aan een tekstverwerker? Dit is gewoon niet meer ernstig te noemen, en tart ieder redelijkheidsbeginsel";

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord repliceert dat de verwijzing in het ministerieel besluit van 27 september 2001 naar een tuchtsanctie van tien dagen schorsing die de burgemeester van Temse reeds op 19 oktober 2000 zou hebben opgelegd onmiskenbaar een vergissing is en

dat met “het repetitief karakter” van het algemeen laakbaar gedrag van verzoeker niet aan die per vergissing vermelde tuchtsanctie refereert, maar aan de ganse reeks tuchtfeiten met hun repetitief karakter die uiteindelijk aanleiding hebben gegeven tot de tuchtstraf; dat harerzijds de tussenkomende partij antwoordt dat het ministerieel besluit van 18 oktober 2001 louter een materiële rechtzetting betreft, dat de minister in dat besluit soeverein heeft beslist dat het schrappen van de materiële vergissingen geen afbreuk doet aan de inhoud en de eindbeslissing van het ministerieel besluit van 27 september 2001, dat de Raad van State zijn beoordeling niet in de plaats van die van de minister mag stellen en dat het logischerwijze niet te rijmen valt dat enerzijds wordt erkend dat de geschrapte zinsneden materiële vergissingen betreffen, maar anderzijds wordt aangenomen dat zij spijts hun schrapping toch nog op de besluit-vorming zouden hebben gewogen;

Overwegende dat verzoeker in zijn beroep tegen de tuchtstraf van 19 juni 2001 bij de toezichthoudende overheid onder meer de schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel doet gelden; dat het goedkeuringsbesluit van 27 september 2001, waarin op pagina 2 al was overwogen “dat de heer burgemeester van de gemeente Temse reeds op 19 oktober 2000 een tuchtsanctie van 10 dagen schorsing oplegde aan betrokkene”, het bezwaar verwerpt, op pagina 8, op grond van onder meer de volgende motieven :

> “Overwegende dat de toezichthoudende overheid vaststelt dat betrokkene in het verleden reeds een zware tuchtsanctie opliep; dat uit de tuchtbeslissing van 19 juni 2001 duidelijk blijkt dat de tuchtsanctie werd opgelegd wegens het algemeen laakbaar gedrag van betrokkene ‘die de grenzen van het toelaatbare en het aanvaardbare overschreed, zelfs tijdens ziekteverloven’; dat het tuchtdossier, zowel kwantitatief als kwalitatief, meer dan voldoende bewezen en vaststaande tuchtfeiten omvat die deze algemene laakbare houding illustreren;
>
> Overwegende dat de toezichthoudende overheid het niet kennelijk onredelijk vindt dat de tuchtoverheid, mede gezien het repetitief karakter van dit algemeen laakbaar gedrag, de samenwerking met betrokkene wenst stop te zetten; dat de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege, onafgezien van de afzetting, de enige tuchtsanctie is die zich in dat kader opdringt”;

Overwegende dat partijen het er over eens zijn dat de verzoeker in het verleden nog geen zware tuchtsanctie opliep en dat de verwijzing ter zake duidelijk per vergissing is gebeurd; dat dan de vraag is of die vergissing verzoeker parten heeft gespeeld; dat verzoeker meent van wel, omdat de toezichthoudende overheid de verwerping van zijn bezwaar tegen zijn ontslag van ambtswege mede hierop heeft gesteund dat het algemeen laakbaar gedrag waarvoor hij bestraft werd een “repetitief karakter” vertoont; dat de verwerende en de tussenkomende partijen

daarentegen van oordeel zijn dat met het “repetitief karakter” de toezichthoudende overheid alleen heeft gerefereerd aan het repetitieve karakter van de tuchtfeiten die volgens de gemeenteraad van Tremelo verzoekers algemeen laakbaar gedrag karakteriseren;

Overwegende dat de Vlaamse minister op pagina 2 van het goedkeuringsbesluit van 27 september 2001 met zoveel woorden vaststelt dat de gemeente Tremelo verzoeker heeft bestraft “wegens ‘zijn zonder meer voortdurende laakbare houding die de grenzen van het toelaatbare en het aanvaardbare constant overschreed, zelfs tijdens ziekteverloven’”, welke “algemene houding van betrokkene” volgens het gemeentebestuur wordt onderstreept en gekarakteriseerd door het repetitieve karakter van een hele rits tuchtfeiten; dat, in de hoger aangehaalde passus uit het goedkeuringsbesluit, de minister nog eens herhaalt dat de gemeente kennelijk “het algemeen laakbaar gedrag van betrokkene” heeft willen bestraffen en vaststelt dat het tuchtdossier die “algemene laakbare houding” voldoende bewijst; dat hij vervolgens de opgelegde tuchtstraf niet kennelijk onredelijk vindt “mede gezien het repetitief karakter van dit algemeen laakbaar gedrag”;

Overwegende dat één zaak is het repetitief karakter van de tuchtfeiten die het door de gemeente Tremelo bestrafte algemeen laakbaar gedrag van verzoeker typeren en een andere zaak het repetitief karakter van het algemeen laakbare gedrag zelf; dat waar de toezichthoudende overheid zich voor de verwerping van verzoekers bezwaar op het repetitief karakter van zijn algemeen laakbaar gedrag steunt, er dan ook reden is om daarin een verwijzing te zien naar eerder algemeen laakbaar bedrag; dat, gelet op de concrete toedracht van de zaak, dit eerder gedrag dat “mede” verklaart waarom de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege voor de aan verzoeker ten laste gelegde feiten niet kennelijk onredelijk wordt bevonden, blijkbaar datgene is waarvoor verzoeker “in het verleden reeds een zware tuchtsanctie opliep”;

Overwegende dat er minstens, zoals verzoeker in de memorie van wederantwoord benadrukt, aanzienlijke twijfel over bestaat of de verwerende partij bij de uitoefening van haar goedkeuringstoezicht al dan niet met een tuchtverleden in hoofde van verzoeker rekening heeft gehouden; dat die twijfel, die verwerende partij alleen aan zichzelf te wijten heeft, in het voordeel van verzoeker moet spelen;

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden wordt aangenomen dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar goedkeuringstoezicht ten aanzien van de gemeenteraadsbeslissing van 19 juni 2001 ten onrechte rekening heeft gehouden met een vroegere zware tuchtsanctie die verzoeker zou hebben opgelopen; dat de ministeriële goedkeuring van 27 september 2001 aldus op een onjuiste feitelijke grondslag berust; dat die tekortkoming niet wordt goedgemaakt of rechtgezet door naderhand, bij het ministerieel besluit van 17 oktober 2001, elke formele verwijzing naar die vorige tuchtsanctie zonder meer te schrappen; dat in zoverre de verwerende partij in het besluit van 17 oktober 2001 beslist dat de schrapping de inhoud en de eindbeslissing van het ministerieel besluit van 27 september 2001 onverlet laat, zij in wezen tot een nieuwe beoordeling overgaat van verzoekers beroep tegen zijn ontslag van ambtswege, beoordeling waartoe zij alsdan niet meer bevoegd is en waarmee bijgevolg geen rekening kan worden gehouden; dat immers, gelet op artikel 6 van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet, de termijn voor de verwerende partij om zich over verzoekers beroep uit te spreken verstrijkt na verloop van zestig dagen vanaf 31 juli 2001;

Overwegende dat het besproken onderdeel gegrond is; dat het de vernietiging van de ministeriële besluiten van 27 september 2001 en 17 oktober 2001 wettigt; dat die vernietiging voor de toezichthoudende overheid de verplichting doet herleven om uitspraak te doen over verzoekers beroep en, vanaf de betekening van het vernietigingsarrest, een nieuwe termijn doet lopen om het goedkeuringstoezicht over de gemeenteraadsbeslissing van 19 juni 2001 uit te oefenen;

Overwegende dat het hierboven gegrond bevonden middel niet a priori belet dat de gemeenteraadsbeslissing alsnog, en rechtsgeldig, wordt goedgekeurd; dat de vernietiging van de ministeriële goedkeuring op grond van een middel waarin de onwettigheid van de goedgekeurde gemeenteraadsbeslissing van 19 juni 2001 wordt vastgesteld dat wel zou uitsluiten; dat er met het oog op een goede rechtsbedeling reden is na te gaan of verzoeker ook een dergelijk middel aanvoert dat gegrond is; dat zulks, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel doet gelden dat hij niet is gehoord naar aanleiding van de gemeenteraadsbeslissing van 19 juni 2001;

dat hij toelicht dat hij nooit een uitnodiging heeft ontvangen voor de aanvankelijke hoorzitting van 23 april 2001, dat hij om medische redenen noch op de hoorzitting van 22 mei 2001 aanwezig kon zijn, noch op die van 19 juni 2001, en dat er geen enkele reden was die een onmiddellijke afhandeling van de tuchtprocedure rechtvaardigde; dat verzoeker daar in de memorie van wederantwoord aan toevoegt dat hij zijn rechten van verdediging niét heeft verbeurd door niet te verschijnen op de datum voor het eerste tuchtverhoor en dat er geen sprake is van een "volharding in de weigering om te verschijnen"; dat hij in de laatste memorie nog beklemtoont dat de onmogelijkheid om te verschijnen steeds is gestaafd aan de hand van medische attesten, dat hem nooit is aangeboden om zich schriftelijk te verweren en om zich te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman en dat "hij er redelijkerwijze van uitging dat de behandeling van de tuchtzaak zou worden uitgesteld, tot hij fysisch en psychisch terug in staat zou zijn om zich te verdedigen";

Overwegende dat verzoeker tenminste is opgeroepen met brieven van 25 april 2001 en 23 mei 2001 om te worden gehoord op 22 mei 2001, respectievelijk 19 juni 2001; dat verzoeker zich beide keren op de valreep ziek meldt; dat zulks bij herhaling ook al het geval was naar aanleiding van de hoorzittingen in het kader van zijn preventieve schorsing; dat evenmin zijn raadsman verschijnt; dat verzoeker hem blijkbaar pas daags voordien van de hoorzitting van 25 april 2001 verwittigde; dat dan weer de raadsman niet naar de hoorzitting van 19 juni 2001 komt omdat verzoeker ziek is; dat nochtans zowel de uitnodiging van 25 april 2001 als die van 23 mei 2001 verzoeker er uitdrukkelijk op attendeert dat hij zijn raadsman kan afvaardigen of eventueel zijn verdedigingsmiddelen schriftelijk kan meedelen aan de gemeenteraad; dat de gemeente, door in die specifieke omstandigheden te hebben geoordeeld dat de lopende tuchtprocedure niet langer kan worden opgehouden en door de hoorzitting niet opnieuw te hebben uitgesteld, niet geacht kan worden aan verzoekers rechten van verdediging tekort te zijn gekomen; dat het eerste middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending van artikel 100 van de nieuwe gemeentewet aanvoert; dat hij uiteenzet dat uit de notulen van de gemeenteraadszitting van 19 juni 2001 niet bleek of de stemming over zijn ontslag van ambtswege al dan niet geheim was, dat de gemeenteraad dan op 16 augustus 2001 bij niet geheime stemming heeft besloten dat aan de eerste beslissing moet worden toegevoegd dat zij wel geheim is geweest, en dat op die manier de bescherming van de geheime stemming volledig omzeild wordt; dat voorts

verzoeker in de memorie van wederantwoord betoogt dat hij niet verplicht was een strafklacht neer te leggen, des te minder aangezien hij ter zake reeds beroep had ingesteld bij de toezichthoudende overheid, in het kader daarvan de schending van artikel 100 van de nieuwe gemeentewet had aangeklaagd en er mocht op vertrouwen dat hij alzo genoegdoening zou verkrijgen;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 100, vierde lid, van de nieuwe gemeentewet de tuchtstraffen bij geheime stemming worden opgelegd; dat aanvankelijk de notulen van de gemeenteraadsvergadering van 19 juni 2001 er geen melding van maakten dat bij geheime stemming werd beslist over de tuchtstraf van verzoeker; dat evenwel op 16 augustus 2001 is beslist de notulen van de vergadering van 19 juni 2001 aan te passen in dier voege dat er in wordt opgenomen dat tot de tuchtstraf is beslist na een geheime stemming; dat noch de aldus gewijzigde notulen van de vergadering van 19 juni 2001 noch de notulen van de gemeenteraad van 16 augustus 2001 door verzoeker van valsheid zijn beticht, óók niet nadat het beroep dat hij tegen die beslissingen bij de toezichthoudende overheid indiende, verworpen werd; dat er uit geconcludeerd moet worden dat het middel feitelijke grond mist;

Overwegende dat verzoeker een derde middel afleidt uit de schending van het onpartijdigheidsbeginsel en van het recht op een objectieve behandeling van de tuchtzaak, doordat de tuchtverslagen van de gemeentesecretaris allesbehalve objectief zijn opgesteld en doorlopend worden gekleurd door diens subjectieve mening, doordat het wegens de omvang van het tuchtdossier “onmogelijk [is] dat de gemeenteraadsleden zich al meteen na de voorlezing van het tuchtverslag een objectief oordeel hebben kunnen vormen over de ten laste gelegde feiten” en doordat de burgemeester een persoonlijke hetze tegen verzoeker heeft gevoerd en zich er dan ook van onthouden moest hebben als tuchtoverheid over hem te oordelen;

Overwegende dat verzoeker het gebrek aan objectiviteit van de tuchtverslagen van de gemeentesecretaris uitsluitend staaft met een verwijzing naar een zogenaamd indianenverhaal met betrekking tot de vijfde tenlastelegging, in het tuchtverslag van 2 april 2001; dat, naar hij zelf met zoveel woorden toegeeft, de gemeenteraad dit onderdeel van het verslag naast zich heeft neergelegd; dat de gebeurlijke subjectiviteit ervan dan ook bezwaarlijk de tuchtstraf van de gemeenteraad kan hebben aangetast; dat, voorts, verzoeker geen andere blijken van subjectiviteit of partijdigheid in de verslagen aanwijst; dat het niet de taak van de Raad van State is er zelf naar op zoek te gaan en aldus het middel zelf uit te werken,

in de plaats van verzoeker; dat, voorts, niet wordt ingezien hoe de omvang van het tuchtdossier een objectief oordeel over de ten laste gelegde feiten, dadelijk na de voorlezing van het tuchtverslag, in de weg zou hebben gestaan; dat immers de gemeenteraadsleden het tuchtdossier, met inbegrip van de tuchtverslagen, op voorhand konden inzien; dat, ten slotte, de burgemeester niet heeft meebeslist over de tuchtstraf; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een vierde middel betoogt dat artikel 317 van de nieuwe gemeentewet geschonden is, doordat alle in de beslissing van 19 juni 2001 tegen verzoeker in aanmerking genomen feiten reeds langer dan zes maanden aan de tuchtoverheid bekend waren en al die feiten bijgevolg reeds tuchtrechtelijk verjaard waren op het ogenblik dat de tuchtvordering tegen hem werd ingeleid; dat hij daarbij opmerkt dat de overheid zich niet kan verschuilen achter het feit dat over de tuchtfeiten een onderzoek liep en dat zij pas met brief van 21 februari 2001 ervan is ingelicht dat de strafklacht geseponeerd werd aangezien de strafklacht en het opsporingsonderzoek uitsluitend betrekking hadden op feiten die niet tuchtrechtelijk tegen hem in aanmerking zijn genomen; dat in de laatste memorie verzoeker er op wijst dat de tuchtprocedure die is aangevat op 16 februari 1998 nooit is voortgezet, dat een nieuwe tuchtprocedure is ingesteld met het tuchtverslag van 2 april 2001 en een oproeping voor een verhoor op 23 april 2001, en dat alsdan de ten laste gelegde feiten duidelijk reeds meer dan zes maanden ter kennis waren van de tuchtoverheid;

Overwegende dat volgens artikel 317, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet geen tuchtrechtelijke vervolging meer kan worden ingesteld na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten; dat om het artikel te dezen geschonden te achten, verzoeker ervan uitgaat dat de verjaringstermijn ten vroegste begin april 2001 is beginnen te lopen; dat dit niet wordt bijgetreden; dat de tuchtvervolging integendeel blijkt ingesteld met een brief van 16 februari 1998 waarin verzoeker wordt opgeroepen om op 17 maart 1998 door de gemeenteraad te worden gehoord over het bijgevoegd tuchtverslag van 2 februari 1998 van de gemeentesecretaris; dat de aldus gestarte tuchtprocedure nooit is stopgezet, maar op 17 maart 1998 alleen is opgeschort, gelet onder meer op een tegen verzoeker ingediende strafklacht; dat de oproeping van 5 april 2001 van verzoeker naar de hoorzitting van 23 april 2001 niet de start uitmaakt van een nieuwe tuchtprocedure, maar de voortzetting betreft van de opgeschorte disciplinaire vervolging;

Overwegende dat verzoeker niet beweert, laat staan nog aantoont, dat de tegen hem in aanmerking genomen tuchtfeiten al sinds meer dan zes maanden vóór de oproeping met brief van 16 februari 1998 door de tuchtoverheid waren vastgesteld of anderszins aan haar bekend; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, de materiële en de formele motiveringsplicht geschonden noemt; dat hij nader uiteenzet dat de derde en vijfde tenlastelegging ongegrond zijn, dat met betrekking tot de zesde en zevende tenlastelegging de tuchtoverheid een aantal eigen tekortkomingen in zijn schoenen tracht te schuiven, dat bovendien die tekortkomingen betrekking hebben op zijn functioneren bij de VZW Sport en Jeugd en het dan ook aan de VZW toekomt hem daar eventueel voor te straffen, dat hij steeds statutair benoemd is gebleven in de functie van redder-onderhoudswerkman in het gemeentelijk zwembad en de tuchtoverheid niet aantoont dat het in het belang van de dienst noodzakelijk zou zijn hem, wegens de tenlasteleggingen die verband houden met zijn functioneren bij de VZW Sport en Jeugd, te ontslaan als redder-onderhoudswerkman, dat, in zoverre hij "althans naar het oordeel van de tuchtoverheid" niet tegen zijn taken als sportfunctionaris was opgewassen, de gemeente de hand in eigen boezem moet steken aangezien zij hem, "die uiteindelijk slechts redder was", met de taken belast heeft;

Overwegende, wat de derde tenlastelegging betreft, dat verzoeker ze onbewezen noemt omdat ze uitsluitend zou steunen op het getuigenis van Marcella Haegemans, dat elke objectiviteit mist; dat niet blijkt dat dit standpunt juist is; dat immers de tenlastelegging gestaafd wordt door het verslag van een onderzoek dat de gemeentesecretaris in opdracht van het college van burgemeester instelde; dat in het verslag geen sprake is van Marcella Haegemans;

Overwegende, in verband met de vijfde tenlastelegging, dat verzoeker daarin onder meer kwalijk wordt genomen dat hij tot driemaal toe weigerde het paswoord van de pc van de sportdienst mee te delen; dat verzoeker dit onterecht vindt omdat hij de code ook voor persoonlijke doeleinden gebruikt en omdat hij het wachtwoord uiteindelijk heeft weggenomen; dat de Raad van State verzoeker niet volgt; dat de pc niet zijn persoonlijke eigendom is en hij het bestuur niet mocht weigeren, meteen als het hem er om verzoekt, toegang tot haar gegevensbestanden te verschaffen;

Overwegende, met betrekking tot de zesde en zevende tenlastelegging, dat verzoeker zich vergist wanneer hij in het rapport van Ernst & Young over de aanwending van de gemeentelijke toelage voor de VZW Sport en Jeugd voor het boekjaar 1996 leest dat men hem “in geen geval” enig wanbeheer verwijt; dat hij dat in zijn laatste memorie overigens zelf toegeeft; dat hij het daarin, op pagina 10, uitdrukkelijk heeft over zijn “fouten en tekortkomingen” die “gebleken [zijn] uit het rapport van Ernst & Young”;

Overwegende dat de functie van verzoeker in de loop van de jaren sinds zijn benoeming als redder-onderhoudswerkman in het gemeentelijk zwembad is geëvolueerd tot die van functioneel sport- en jeugdfunctionaris, belast met het beheer van de sport- en jeugddienst; dat de omstandigheid dat hij als zodanig werkzaamheden ten behoeve van de VZW Sport en Jeugd dient te verrichten hem niet zijn hoedanigheid van gemeentepersoneelslid doet verliezen of hem aan de tuchtbevoegdheid van de tussenkomende partij onttrekt; dat, voorts, de gemeenteraad zeer uitvoerig motiveert op grond van welke afweging hij finaal tot de conclusie is gekomen dat verzoeker zich “in de onmogelijkheid heeft geplaatst om zijn ambt verder uit te oefenen zonder de goede werking van de dienst en van de administratie in het algemeen te schaden”; dat verzoeker die verantwoording niet concreet betwist en onderuit haalt; dat ten slotte wat de gemeente verzoeker verwijt “onmiskenbaar persoonlijke tekortkomingen en fouten” zijn; dat verzoeker niet genoegzaam aantoont dat zij in wezen tot een soort onvermogen te herleiden zijn waarop hij niet tuchtrechtelijk zou kunnen worden aangesproken;

Overwegende dat het middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De afstand van het geding wordt vastgesteld met betrekking tot het besluit van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid, meegedeeld bij brief van 27 september 2001, waarbij het beroep van Patrick Van De Velde tegen de beslissing van 16 augustus 2001 van de gemeenteraad van Tremelo tot aanvulling van de notulen van de gemeenteraadsvergadering van 19 juni 2001, onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2.

Vernietigd worden de beslissing van 27 september 2001 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Buitenlands Beleid waarbij het besluit van 19 juni 2001 tot oplegging aan Patrick Van De Velde van de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt goedgekeurd en de beslissing van 17 oktober 2001 van dezelfde minister tot “rechtzetting” van voornoemd besluit.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 348,53 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juli 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **D. VERBIEST.**